

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ Β' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ 2^η ΔΙΩΡΘΩΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΙΣ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟ

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΝ Α. ΒΩΤΤΗ

Διφ. ἐγκριτ. ἀποφάσεως

59602 / 13087

23 VII 32

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ"

46^Α — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 46^Α

1933

Κάθε γνήσιο αντίτυπο πρέπει να ἔχει σ' αὐτὴν τὴν
σελίδα τὴν σφραγίδα τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἐστίας».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

1. Τί κάνει μιὰ μάνα
γιὰ το ἄρρωστο παιδάκι της.

1

Ἐνα παιδάκι ἦταν πολὺ ἄρρωστο.
Δὲν εἶχε ὄρεξη νὰ φάη, οὔτε νὰ παίξη.
Ἦταν στὸ κρεβάτι· εἶχε θέρμη καὶ ζά-
λη, καὶ βογγοῦσε.

Κοντὰ του καθόταν ἡ μανούλα του.

«ὦ! πόσο λυπημένη ἦταν!» Ἐβλεπε τὸ
χλομὸ καὶ στεγνὸ πρόσωπό τοῦ παιδιοῦ
της, ἔβλεπε τὸ στηθάκι του ν' ἀνεβοκα-
τεβαίνει καθὼς ἀνάσαινε μὲ κόπο, καὶ
τὰ μάτια της γέμιζαν δάκρυα.

«Θεέ μου» ἔλεγε, «γλίτωσε τὸ παιδάκι
μου!»

Μέρα καὶ νύχτα δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ
προσκέφαλό του.

Ἡ ἴδια μὲ τὸ χέρι της τοῦ ἔδινε τὰ
γιατρικά.

Δὲν ἔκλεινε μάτι, δὲν ξεκουραζόταν στιγμή. Ἦταν πάντα ἐκεῖ κοντὰ στὸ παιδί της.

Ὁ Θεὸς ὅμως τὴ λυπήθηκε τὴν καλὴ μάνα, καὶ τὸ παιδάκι της ἔγινε καλὰ.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἄρχισε νὰ περπατῆ σιγὰ σιγὰ.

Τὸ πρόσωπό του δὲν εἶναι πιά γλομό. Ἡ σβησμένη ματιὰ του ἀρχισε νὰ γίνεται πάλι ζωηρή.

Τὸ πρόσωπο τῆς μάνας λάμπει τώρα ἀπὸ χαρὰ.

«Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ!» λέει ἔμπροσς στὰ εἰκονίσματα.

Μὰ καὶ τώρα πὺν εἶναι καλύτερα τὸ παιδί της, δὲ φεύγει ἀπὸ κοντά του.

Τὸ φροντίζει μόνη της. Ἡ ἴδια τοῦ φέρνει τὸ ζουμί του. Τὸ σκεπάζει νὰ μὴν κουώση. Τὸ κοιτάζει στὰ μάτια, νὰ ἰδῆ τί θέλει.

Μιὰ μέρα τὸ παιδί τῆς εἶπε :

«Τί καλή πού είσαι, μάνα, και πόσο
σ' αγαπῶ!..

»Ξαίρεις, τότε πού ἤμουν πολὺ ἄρρω-
στος, μιὰ νύχτα ξύπνησα και σὲ εἶδα
σκυμμένη ἐπάνω μου...

«Μοῦ ἔσφιγγες τὸ χέρι μου και μοῦ
μιλοῦσες, θυμᾶσαι;... Μανούλα μου, σ'
ἀγαπῶ πολὺ!»

2. Ἡ μητέρα μου.

Πῶς τὴν καλή μου τὴ μητέρα
νά κάμω ἐγὼ νὰ λατρεύῃ,
πού ὅλη νύχτα και ὅλη μέρα
γιὰ τὸ καλό μου προσπαθεῖ;

Αὐτὴ στὰ στήθη τὰ γλυκά της
μὲ εἶχε βρέφος ἀπαλό,
μὲ κάθιζε στὰ γόνατά της
και μ' ἔμαθε και νὰ μιλῶ.

Αὐτὴ μὲ τρέφει και μὲ ντύνει,
αὐτὴ γιὰ μὲ πρωὶ ξυπνᾶ,
Και δίπλα στὴ μικρὴ μου κλίνη
σὰν ἄρρωστήσω ξαγρυπνᾶ.

Καὶ πῶς λοιπὸν τέτοια μητέρα
νὰ κάμω ἐγὼ νὰ λυπηθῆ,
ποῦ ὅλη νύχτα κι' ὅλη μέρα
γιὰ τὸ καλὸ μου προσπαθεῖ;

(Γ. Βιζυηνός)

3. Τί κάνει μιὰ κότα γιὰ τὰ πουλάκια της.

Ἕνα πρωί, ἡ κυρία Ἑλένη βγήκε περιπατο μετὸ κοριτσάκι της, τὴν Ἄννα.

Σ' ἓνα χωράφι εἶδαν μιὰ κότα μετὰ τοτόπουλά της.

«Τί ὁμοίωρα πουλάκια καὶ πῶς τρέχουν ζωηρά!» εἶπε ἡ Ἄννα.

Ἐξαφνα ἡ κότα ἔγινε ἀνήσυχη. Ἐτρέχε μετὰ ἀνοιγμένες φτεροῦγες, γονάτιζε καὶ φώναζε τὰ μικρά της μετὰ δυνατὴ φωνή. Τὰ πουλάκια ἔτρεχαν στὴ μάνα τους καὶ κρύβονταν κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγες της.

Ἡ μικρὴ Ἄννα κοίταζε μετὰ ἀπορία τὴν κότα.

«Μητέρα, τί ἔχει ἡ κότα καὶ φαίνεται ἔτσι φοβισμένη;» ρώτησε.

Ἡ κυρία Ἑλένη ἔδειξε στὸ κοριτσάκι

της ένα μικρό σημάδι ψηλά στον ούρανό,
και είπε:

«Τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ μαῦρο σημάδι,
ἐκεῖ ψηλά στον οὐρανό; Εἶναι γεράκι.

»Τὸ γεράκι ἀρπάζει και τρώει κότες
και κοτόπουλα.

»Ἡ καημένη ἢ κότα τὸ εἶδε ἀπὸ μα-
κριὰ και φοβήθηκε γιὰ τ' ἀγαπημένα της
πουλάκια.

»Τὰ φώναξε γρήγορα σιμά της, γιὰ νὰ
τὰ γλιτώσει ἀπὸ τὸ φοβερὸ γεράκι».

Ἡ Ἄννα τρέμαξε, κοιτάχθηκε σφιχτὰ
ἀπὸ τὴ μητέρα της, μὴν τὴν ἀρπάξει κι
αὐτὴν τὸ ἀρπαχτικὸ πουλί.

Μὰ τὸ γεράκι δὲν τόλμησε νὰ χυθῆ
ἐπάνω στὴν κότα και στὰ κοτόπουλα.
Εἶδε ἀνθρώπους ἐκεῖ κοντὰ τους και
φοβήθηκε. Στάθηκε ψηλά, φτεροζυγιά-
στηκε κι ἔφυγε. Ἡ κότα, ὅταν εἶδε πὼς
πέταξε μακριὰ ὁ φοβερός ἐχθρός, σηκώ-
θηκε, και ἀμέσως τὰ κοτόπουλα ἄρχισαν
πάλι νὰ τρέχουν ζωηρὰ ἐδῶ κι ἐκεῖ και
χαρούμενα.

4. Ἡ κότα.

1

Ποιὸ παιδί δὲ μὲ ξαίρει;

Ὅλοι μὲ γνωρίζουν ἀπὸ τὰ κόκκινα
λειριὰ πού ἔχω στὸ κεφάλι μου κι ἔμπροδ
στὸ λαιμό μου.

Τὸ κορμί μου τὸ σκεπάζουν πούπουλα
καὶ φτερά.

Ἡ οὐρά μου δὲν εἶναι μεγάλη.

Οἱ φτεροῦγγες μου εἶναι μικρές, καὶ γι'
αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ πετάξω ψηλά οὔτε
πολλή ὥρα.

Περπατῶ ὅμως μὲ εὐκολία, καὶ τρέχω
μάλιστα γρήγορα, ὅταν εἶναι ἀνάγκη. Ἐχω
δυὸ δυνατὰ πόδια. Στὸ καθένα ἔχω τρία
δάχτυλα ἔμπροδ κι ἓνα πίσω.

Ξυπνῶ πρὶν βγῆ ὁ ἥλιος, καὶ κοιμοῦ-
μαι νωρίς, ἅμα βασιλέψη.

Ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλός, γυρίζω
ἐπάνω κάτω ὅλη τῆ μέρα στὸ δρόμο,
στὴν αὐλή, στὰ χωράφια.

Τῆ νύχτα συμμαζεύουμαι στὸ κοτέτσι.

Τὸ ἴδιο κάνω καὶ ὅταν εἶναι κακὸς καιρὸς καὶ βρέχη ἢ χιονίζη. Τὸ κοτέτσι δὲν τὸ φτιάνω μόνη μου. Ἄλλα πουλιὰ φτιά-
νουν μόνα τους τὴ φωλιά τους. Ἐμένα
τὴν κατοικία μου τὴν κάνει ὁ ἀφεντικός
μου ἢ ἡ κυρά μου

Ἡ κότα - κλωσα.

Ἄν τύχη ὅμως καὶ δὲν ἔχω κοτέτσι,
φωλιάζω σὲ στάβλους, σὲ ἀποθηῆκες, ὅ-
που βρῶ.

2

Ἄμα γίνω ἕξι μηνῶν, ἀρχίζω νὰ γεννῶ
αὐγά. Γεννῶ πολλὰ στὴ ζωὴ μου.

Τὰ πρῶτα τρία χρόνια γεννῶ ἑκατὸ αὐγά τὸ χρόνο καὶ περισσότερα, ὕστερα ὅμως λιγώτερα, καὶ ἅμα γίνω ὀχτῶ χρόνων, εἶμαι γριὰ καὶ δὲ γεννῶ πιά.

“Ολοι ξαίρετε πὼς καθαρίζω πρὶν γεννήσω. Ἀφοῦ τὸ γεννήσω τὸ αὐγό, καθαρίζω πάλι ἀπὸ τῆ χαρὰ μου καὶ πίνω νερό.

Ἄγαπῶ πολὺ τὸ καθαρὸ νερό.

“Οταν ἔρθῃ ἡ ὥρα γὰ βγάλω πουλάκια, μένω στὴ φωλιά μου καὶ βγάζω μὰ ξεχωριστὴ φωλιὰ.

Τὸ νιόθει τότε ἡ κυρά μου, καὶ μοῦ στρώνει τὴ φωλιά μου μὲ ἄχυρο, καὶ μοῦ βάζει μέσα δώδεκα ὡς δεκοχτῶ αὐγά, ὅσα φτάνουν νὰ σκεπάσουν οἱ φτεροῦγες μου.

Ἐγὼ κάθουμαι ἀπάνω σ’ αὐτὰ μὲ μεγάλη ὑπομονή, δεκοχτῶ μέρες τὸ καλοκαίρι καὶ εἰκοσιπέντε τὸ χειμῶνα. Τὰ ζεσταίνω μὲ τὰ φτερά μου. Τὰ κλωσῶ.

Λίγο λίγο, μέσα σὲ κάθε αὐγὸ γίνεται ἀπὸ ἓνα πουλάκι, καὶ τρέφεται μὲ τὸ ἀσπράδι πὺ ἔχει μέσα τὸ αὐγό. “Οταν τελειώσῃ τὸ ἀσπράδι, τὸ πουλάκι σπάζει

μὲ τῆ μύτη του τὸ αὐγόφλουδο καὶ βγαίνει στὸν κόσμο.

Τὰ πουλάκια μου ξαίρουν καὶ περπατοῦν ἀμέσως. Εἶναι μιὰ χαρὰ νὰ τὰ βλέπης νὰ τρέχουν ἀπὸ πίσω μου μὲ τὰ λεπτὰ ποδαράκια τους. Γιὰ φτερὰ ἔχουν ἀκόμη λίγο χνούδι.

Ἐξι βδομάδες τὰ φροντίζω μὲ πολλὴ ἀγάπη.

Τὰ γνωρίζω τὰ παιδιά μου, ὅσα κι ἂν εἶναι, καὶ τὰ ξεχωρίζω ἀπὸ τὰ πουλάκια καὶ ἀπὸ ἄλλης κότας.

Κι αὐτὰ τὰ καημένα γνωρίζουν τὴ φωνὴ τῆς μάνας τους, καὶ τρέχουν κοντὰ μου ὅταν τὰ φωνάζω.

Μπορῶ νὰ βροῖσκω μόνη μου τὴν τροφή μου. Μὲ τὰ χοντρὰ καὶ δυνατὰ νύχια μου σκαλίζω τὸ χῶμα ἢ τὴν κοπριά, γιὰ νὰ βρῶ ὅ,τι μπορέσω.

Τὰ μάτια μου, τὰ μικρὰ καὶ στρογγυλά, βλέπουν πολὺ καὶ δὲ μοῦ ξεφεύγει

ούτε σπόρος ούτε σκουληκάκι. Τὸ ράμ-
φος μου εἶναι μικρό, γυρτὸ στὴν ἄκρη,
ἀλλὰ γερὸ καὶ κοφτερό. Μὲ αὐτὸ σπά-
ζω καὶ τὸ ὄστρακο τῶν σαλιάγκων καὶ
τρώγω τὸ φαῖ τους.

Ἄνεβαίνω σὲ κληματαριῆς καὶ σὲ δέν-
τρα καὶ τρώγω τοὺς καρπούς τους. Τρέ-
χω ἐκεῖ πού τρώει τὸ ἄλογο ἢ τὸ πρό-
βατο καὶ τσιμπῶ ὅ,τι προφτάσω. Μπαίνω
καὶ σὲ λαχανόκητους, καὶ τότε οἱ περι-
βολάσηδες δὲ μένουσιν διάλου εὐχαριστη-
μένοι.

Κι ἡ κυρά μου μεῦ ἐτοιμάζει τροφή.
Μοῦ ρίχνει σπόρους ἀπὸ γεννήματα, μοῦ
βάζει σὲ μιὰ γαβάθα χυλὸ ἀπὸ πίτουρα,
μοῦ δίνει μικρούτσικα κομμάτια κρέας,
φλοῦδες ἀπὸ ὀπωρικά καὶ ψίχουλα.

Τ' ἀφτιά μου εἶναι δυὸ τρουπίτσες πού
μόλις φαίνονται· μεῦ αὐτὰ ὅμως ἐγὼ ἀ-
κούω, καὶ μόλις μεῦ φωνάξη ἡ κυρά μου,
τρέχω βιαστικά, γιατί πάντα ἔχω ὄρεξη.

Ὅπως βλέπετε, τρώγω ἀπ' ὅλα. Ἀλλὰ
δὲ φροντίζω μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

“Όταν βροῖσκω τροφή, φωνάζω μὲ ξεχωριστὴ φωνὴ τὰ μικρά μου. “Αν εἶναι σπόροι, τοὺς σπάζω· ἂν εἶναι μεγάλα σκουλήκια, τὰ κομματιάζω μὲ τὸ ράμφος μου καὶ τοὺς τὰ μοιράζω.

Εἶμαι πάντα κοντά τους καὶ τὰ προσέχω. “Όταν ἰδῶ πὼς μπορεῖ νὰ πάθουν κανένα κακό, τὰ φωνάζω μὲ ἀνήσυχη φωνή, κι αὐτὰ τρέχουν ἀμέσως καὶ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγες μου.

Κι ἂν ἔρθῃ ὁ ἐχθρός, ὅσο δυνατὸς κι ἂν εἶναι, δὲν τὸν φοβοῦμαι. Τότε δείχνω ὅλη τὴν ἀγάπη που ἔχω στὰ παιδιά μου. Γιὰ νὰ τὰ γλιτώσω, δὲ συλλογίζουμαι οὔτε τὴ ζωὴ μου.

**5. Πόσο ἀγαπᾷ ἓνα φτωχὸ παιδί
τὴ μητέρα του.**

“Ένα φτωχὸ κι ὀρφανὸ παιδί, ὁ Πέτρος, ἦταν ὑπηρέτης σ’ ἓνα κατάστημα.

Ὁ κύριος Μάρκος, ὁ ἀφεντικός του, ἀγαποῦσε τὸν Πέτρο καὶ τὸν ἔστελνε στὸ βραδινὸ σχολεῖο γιὰ νὰ μάθῃ γράμματα.

Ὁ Πέτρος ἦταν φρόνιμο παιδί, πρόθυμο κι ἐργατικό. Ὄταν κόντευε ἡ Λαμπρή, ὁ κύριος Μάρκος λέει στὸν Πέτρο:

«Σήμερα νὰ ἔρθῃς νὰ σοῦ ἀγοράσω μιὰ καινούργια φορεσιὰ γιὰ τὸ Πάσχα».

— «Εὐχαριστῶ πολὺ» εἶπε ὁ Πέτρος.

Ἐμεινε ὅμως συλλογισμένος, σὰ νὰ ἤθελε κάτι νὰ πῆ καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος.

«Τί συλλογίζεσαι, Πέτρο»; τὸν ρώτησε τότε ὁ ἀφεντικός του.

— «Πόσα θὰ δώσετε, κύριε, γι' αὐτὴ τὴ φορεσιὰ;» ρώτησε ὁ Πέτρος.

— «Ξαίρω κι' ἐγὼ;... τετρακόσιες... πεντακόσιες δραχμές...»

— «Ἔ, τότε αὐτὰ τὰ λεφτὰ στείλετέ τα στὴ μητέρα μου, νὰ κάμῃ κι αὐτὴ Λαμπρὴ μὲ τ' ἀδερφάκια μου. Ἐγὼ περνῶ καὶ μ' αὐτὰ τὰ φορέματα ποὺ ἔχω· θὰ τὰ φυλάω καθαρὰ».

— «Καλά», εἶπε ὁ κύριος Μάρκος. «Σὺ νὰ ἔρθῃς νὰ σοῦ ἀγοράσω τὴ φορεσιὰ, κι ἐγὼ θὰ στείλω στὴ μητέρα σου τριακόσιες δραχμές· θὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς μι-

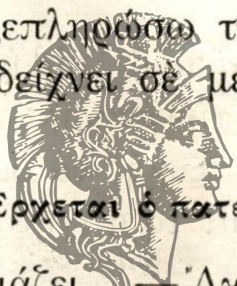
σθούς σου· γιατί από σήμερα θα παίρ-
νης ένατο δραχμές τὸ μῆνα· ἀργότερα
θα παίρνης περισσότερα. Καὶ θα τὰ στέλ-
νουμε ταχτικά στὴ μητέρα σου».

«Τί καλὸς πού εἶναι ὁ κύριος Μάρ-
κος!» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Πέτρος.

Κι ὕστερα ἀπὸ λίγο συλλογίστηκε:

«Ἀπὸ σήμερα θα εἶμαι πιὸ πρόθυμος
καὶ πιὸ ἐργατικός. Πρέπει μὲ τὴν ἐργα-
σία μου νὰ ξεπληρώσω τὴ μεγάλη κα-
λοσύνη πού δείχνει σὲ μένα ὁ ἀφεντι-
κός μου».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

6. Ἔρχεται ὁ πατέρας.

Πῆρε καὶ βραδιάζει, — Ἄκουσέ τον κάτου,
ἔκλεισεν ἡ ἀγορά· μητερίτσα μου καλή,
ἡ μητέρα σιάζει νά, τὸ πάτημά του
τὸ τραπέζι μὲ χαρά. τρίζει πάνω στὸ σκαλί.

Κάποιον, σὰν καὶ μένα, Μύρισ' ὁ ἀγέρας,
περιμένει χαροπά, ἔφεξε τὸ σπιτικό,
κάποιος γνωρισμένα ἔρχεται ὁ πατέρας
στὴν ἐξώθυρα χτυπᾷ. μὲ χαμόγελο γλυκό.

(Γ. Βιζυηνός)

7. Ένα παιδί που αγαπά την αδερφή του.

Ένας πλούσιος έλειπε στα ξένα, κι ύστερα από πολλά χρόνια γύρισε στον τόπο του.

Μιά μέρα πήγε στο σχολειό. Εΐδε τα παιδιά που πρόσεχαν στο μάθημα κι ευχαριστήθηκε πολύ.

Όταν ήρθε η ώρα να φύγει, είπε στο δάσκαλο:

«Σας παρακαλώ πολύ, την Κυριακή, ύστερα από την εκκλησία, να φέρετε τα παιδιά στην έξοχη, να διασκεδάσουν ως τὸ βράδυ. Για τὸ φαγητό τους θὰ φροντίσω ἐγώ».

Τὴν Κυριακή, ἅμα τελείωσε ἡ ἐκκλησία, ὁ δάσκαλος ὠδήγησε τὰ παιδιά σὲ μιὰ ὠραία τοποθεσία. Ἐκεῖ ἦταν πεῦκα πολλά, μὲ φύλλα καταπράσινα, λεπτὰ σὰ βελόνες· μύριζαν ρετσίνι κι ἅμα τὰ ἔπιανες, κολλοῦσε τὸ χέρι σου. Ἦταν καὶ συκιὲς μὲ μεγάλα πλατιά φύλλα, κι ἄλλα δέντρα.